

virken til dokumentfalsk mv., i det omfang der er det fornødne forsæt.

Anvendelse af andres betalingskortnumre vil ligeledes typisk kunne straffes som databedrageri, ligesom der efter omstændighederne vil kunne straffes for forsøg.

I betænkning nr. 1417/2002 om IT-kriminalitet har udvalget overvejet, i hvilket omfang betalingskort mv. bør undergives en fremrykket strafferetlig beskyttelse. Der henvises til betænkningen, side 88-94 og 151-153.

Brydensholt-udvalget finder, at både produktion, forskaffelse, besiddelse og videregivelse af falske betalingskort med henblik på uberettiget anvendelse bør kriminaliseres.

Udvalget har i den forbindelse bl.a. lagt vægt på, at anvendelse af falske betalingskort er et kriminalitetsområde, der ofte er organiseret, og hvor der opereres i flere lande. Der kan efter udvalgets opfattelse være behov for at kunne straffe for produktion, forskaffelse, besiddelse med henblik på at anvende kortene som ægte og videregivelse af falske kort, uanset om der kan føres det fornødne bevis for forsøg på f.eks. databedrageri.

Der er i udvalget enighed om, at en kriminalisering bør omfatte alle kort – hvad enten der er tale om ægte eller genererede betalingskortnumre, hvorved menes betalingskortnumre, der skabes via elektronisk behandling på baggrund af matematiske modeller, og som medfører, at betalingskortnummeret fremtræder som gyldigt. Herved er der således ikke forskel på kriminaliseringen alt efter, hvordan de nødvendige betalingskortoplysninger er tilvejebragt. Reguleringen bør efter udvalgets opfattelse omfatte både kort, der karakteriseres som dokumenter, og hvor brugen af disse er omfattet af dokumentfalskbestemmelsen (§ 171), og hvide kort med prægning, hvor de relevante oplysninger er overført til en magnetstrimmel, og hvor brugen heraf typisk vil være omfattet af databedrageribestemmelsen (§ 279 a).

På den anførte baggrund foreslår udvalget en bestemmelse, der ikke er knyttet til fysiske kort, men som derimod er knyttet til de relevante betalingsinformationer.

Betalingskortnumre, der er personlige, men ikke fortrolige, er som udgangspunkt beregnet til at indgå i anvendelsen af et kort sammen med dets PIN-kode eller en underskrift. I praksis er det imidlertid muligt at anvende betalingskortnumre til betaling uden fysisk kontakt med betalingsmodtageren, uden brug af kortet og uden brug af PIN-kode eller underskrift. Eksempelvis foregår handel på Internettet ofte på den måde,

at brugeren indtaster sit betalingskortnummer for derefter at igangsætte sin betaling.

Kriminaliseringen bør efter udvalgets opfattelse også omfatte betalingskortnumre.

Af betænkningen fremgår det, at udvalget er opmærksom på, at det er en vidtgående beskyttelse henset til, at betalingskortnumre ikke i sig selv er særligt beskyttede oplysninger. Udvalget finder imidlertid, at det afgørende må være, at der ved en fremrykket strafferetlig beskyttelse kan skabes mulighed for at begrænse de potentielle misbrugssituationer. Udvalget har i den forbindelse lagt vægt på, at der – udover i relevante erhvervmæssige sammenhænge – ikke er nogen rimelig interesse i at kunne skaffe sig eller videregive andres betalingskortnumre.

Efter den af udvalget foreslåede nye bestemmelse i straffelovens § 301 straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder den, der med forsæt til uberettiget anvendelse producerer, skaffer sig, besidder eller videregiver oplysninger, som identificerer et betalingsmiddel, der er tildelt andre, eller genererede betalingskortnumre.

Af betænkningen fremgår det, at alle betalingskortnumre er omfattet af den foreslåede bestemmelse, uanset om disse er ægte, genererede eller frit konstruerede. Betalingskortnumre er desuden omfattet, uanset om disse foreligger som oplysninger uden tilhørende kort, eller om de foreligger på falske kort. Hovedområdet vil imidlertid være konstruerede eller eftergjorte betalingsmidler, herunder hvide kort med konstrueret eller eftergjort magnetstrimmel mv.

Da der efter den foreslåede bestemmelse kræves forsæt til uberettiget brug, består den strafferetlige udvidelse i forhold til den almindelige bestemmelse i straffelovens § 21 om forsøg i, at der ses bort fra det normalt stillede krav om bevis for forsæt til en nærmere konkretiseret handling. Selv om besiddelse typisk vil indgå i produktion, forskaffelse og videregivelse, har udvalget fundet det rigtigst at nævne besiddelse særskilt i bestemmelsen med henblik på at undgå fortolkningsproblemer vedrørende besiddelse.

Brydensholt-udvalget foreslår en normalstrafferamme på bøde eller fængsel indtil 6 måneder, jf. stk. 1.

Den af udvalget foreslåede bestemmelse i straffelovens § 301, stk. 2, indeholder en skærpet strafferamme på fængsel indtil 4 år, hvis den i § 301, stk. 1, nævnte videregivelse sker i en videre kreds eller under i øvrigt skærpende omstændigheder.

Af betænkningen fremgår det, at det eksempelvis må anses for en skærpende omstændighed, hvis oplysningerne er skaffet ved, at en pengeautomat er forsy-